

de Scheidsrechter

maandblad van en voor scheidsrechters

uitgave: centrale organisatie van voetbalscheidsrechters

druk:
drukkerij Weissenbach Sneek

Hoofredacteur:

Chris van Leeuwen, Koers 31,
1276 GP Hulzen N.H., telefoon
02152-51564

Redactie-commissie:

Jaap Bax, voorzitter; Piet van
Tilborg; Hans Bouwhuis; J. de
Feyter

Redactie-adres:

Hans Bouwhuis, Tesselschade-
straat 116, 8913 HC Leeuwarden

Redactie-clubberichten-adres:

Tesselschadestraat 116, 8913 HC
Leeuwarden, telefoon 05100-21278

Vaste medewerkers:

Wim Hazeu; Lies Mast; John
Thannhauser; Ad van Emmenes;
Jacques J. d'Ancona; Dik Bruyne-
steyn; Peter van Brakel; Victor
Deconinck; R. Siekmann

Foto-redactie en lay-out:

Jaap van der Reijden

Voor opgave en adreswijzigingen
van abonnementen van niet
COVS-leden en voor advertenties:

Jan de Feyter, Dennenlaan 12,
5941 CW Velden

Telefoon: privé 04702-1953
kantoor 077-14451

Adreswijzigingen van COVS-
leden alleen doorgeven via se-
cretaris van de groep

Abonnement voor niet COVS-
leden f 30,— per jaar

Losse nummers f 3,—

Centrale Organisatie van Voet-
balscheidsrechters

Secretaris:

Gerard Gout, Fuitstraat 5, Vlaar-
dingen-Holy, tel. 010-745628. Kan-
toor 010-353000 toestel 2364

Overname van artikelen is alleen
toegestaan na overleg met de
redactie

Pas 33 is Maurice de Hond, maar toch heeft hij er al twee jaar opzitten als scheidsrechter in het betaalde voetbal. Je zou hem dus een talent kunnen noemen, want er zijn er maar weinigen die zo'n snelle carrière maakten in het zwarte pak.

Toch is diezelfde Maurice de Hond, ook bekend van zijn politieke opiniepeilingen voor o.a. „In de Rooie Haan“, kortgeleden met fluiten gestopt.

Het abrupt einde van zijn scheidsrechterscarrière en de problemen tussen hem en de scheidsrechterscommissie die er aan vooraf gingen haalden de publiciteit ruimschoots.

Paginagrote interviews in Vrij Nederland en Voetbal International volgden o.a. op zijn besluit te stoppen.

In dit verhaal laten we Maurice de Hond zelf in een lange monoloog aan het woord. Over zijn bezwaren t.a.v. de manier waarop hij in de afgelopen jaren door sommige rapporteurs werd beoordeeld, de wijze waarop de scheidsrechterscommissie daarop weer reageerde, met uiteindelijk een op non-actief stellen, en zijn eigen reacties daar weer op, wil hij het hier niet meer hebben. Daarover heeft al genoeg in de kranten gestaan.

Juist voor zijn collega scheidsrechters vindt Maurice de Hond het veel belangrijker een aantal structurele problemen die er volgens hem binnen de scheidsrechterswereld bestaan aan te kaarten.

Niet om terug te schoppen, maar wel omdat hij vindt dat het hoog tijd is dat er echte pogingen worden gedaan om het voetbal schoner te krijgen.

MAURICE DE HOND: De zaak verloedert onder je ogen

AMSTERDAM - „Toen ik overstapte van de amateurs naar het betaalde voetbal veranderde er nogal wat voor mij als scheidsrechter. Niet dat het fluiten veel moeilijker werd, maar ik werd opeens geconfronteerd met allerlei verschijnselen rondom dat fluiten.

Bij de amateurs had je weinig randgebeuren. Het fluiten van je wedstrijd op zondag was een geïsoleerd gebeuren, je had veel minder met je collega's te maken en je zag de commissie maar zo'n twee keer per jaar. Na mijn overstap werd dat randgebeuren opeens veel belangrijker.

De centrale trainingen in Zeist en het contact met de commissie elke maand, de confrontatie daar met je collega's en alle gedoe op TV en in de kranten waarin jezelf en ook je collega scheidsrechters voortdurend worden beoordeeld.

Je maakte opeens deel uit van „het wereldje“ zelf. Voor mij is de manier waarop de mensen binnen het wereldje functioneren een van de belangrijkste redenen geworden om uit de scheidsrechterij te stappen. Het gaat er vooral lomp aan toe. Het eigen voortbestaan binnen dat wereldje staat centraal, het consolideren van de eigen positie. In de wandelgangen wordt er door de scheidsrechters als groep voortdurend over allerlei zaken onderling gekankerd, er is kritiek, men wil zaken veranderd zien, maar als puntje bij paaltje komt, en de commissie neemt beslissingen, dan durft men niets te zeggen. Tijdens de bijeenkomst in Zeist met de commissie durft niemand gewoon reëel voor zijn mening uit te komen.

Dat is een zeer opmerkelijke zaak, die angst... In het veld wordt er van een scheidsrech-

Tekst: Victor Deconinck

ter namelijk juist moed ver-
langd, moed om bepaalde be-
slissingen te nemen, en je ziet
ook dat de meesten die karak-
tereigenschap in het veld ook
tonen. En dan toch aan de
andere kant die angst buiten
het veld, om iets te doen of te
zeggen wat je positie kan aan-
tasten.

Dat heeft vooral ook te maken,
denk ik, met de motieven waar-
om je fluit. Een van de belang-
rijkste motieven is de voldoening
die het geeft dat je een
moeilijke klus tot een goed
einde hebt gebracht.

Maar daarnaast geeft het fluiten
in het betaalde voetbal je ook
een soort status, en dat is
vooral belangrijk als je in je
privé-leven gewoon wat minder
mogelijkheden hebt om je die
status te verwerven.

Vooral in de kring van beken-

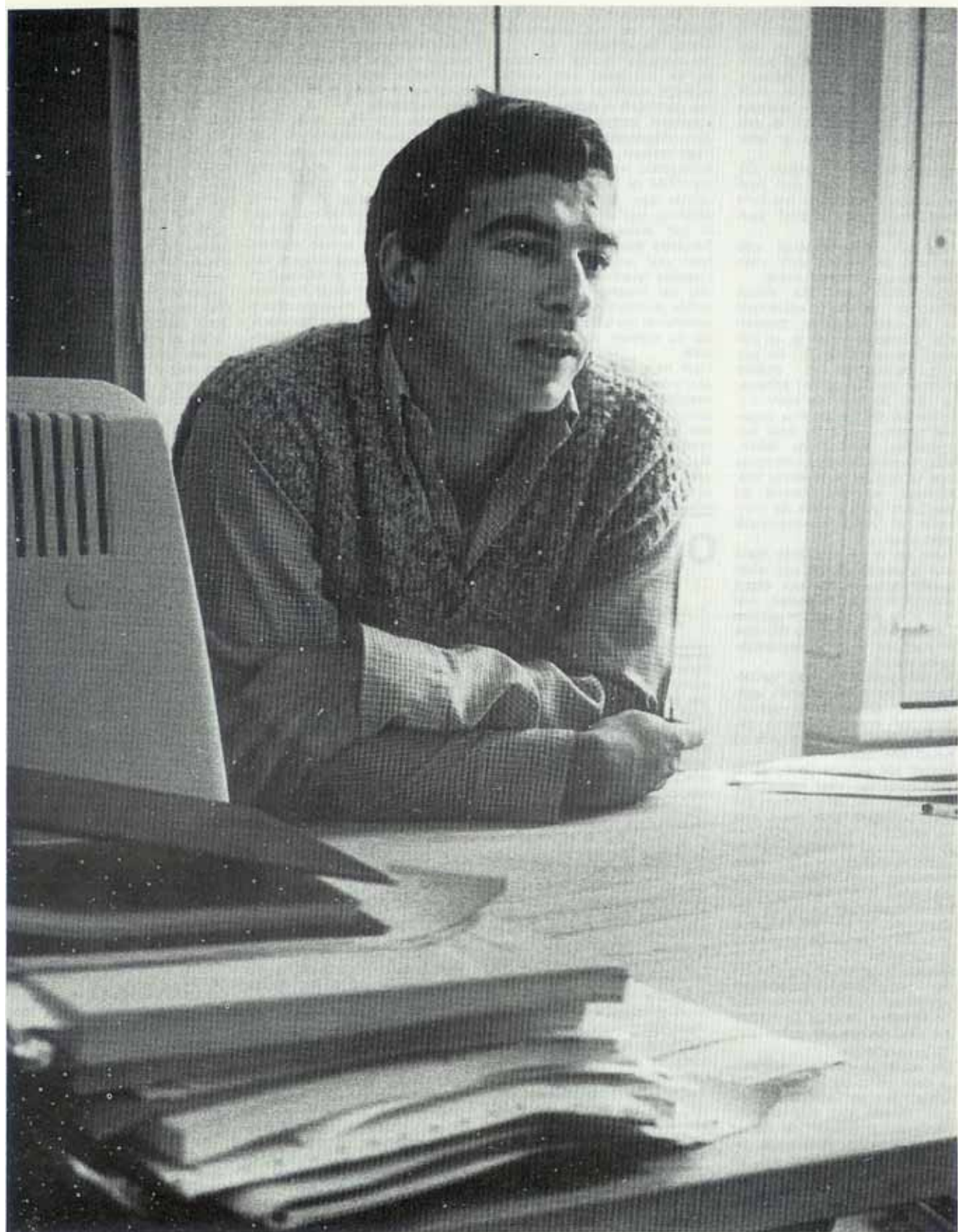

Foto: Voetbal International

den is die status belangrijk, want daardoor ben je „iemand“, je zit namelijk ook in dat „wereldje“ van die via de publiciteit bekend geworden mensen. Die status is overigens nooit het oogmerk waarom mensen gaan fluiten, maar het is een soort meerwaarde die er later bijkomt.

Neem nou zo'n jongen die grensrecht... Vaak een heel ondankbare taak, door het hele land heen, voor relatief toch weinig geld.

Aan dat grensrechteren zelf ontleent zo iemand toch vaak heel weinig genoegdoening.

Maar daar staat die status tegenover. Je wordt ontvangen in de bestuurskamer, mensen zijn vriendelijk tegen je, je ziet jezelf terug op de TV, en wat nog belangrijker is, andere mensen zien je op het scherm, je naam komt in de krant...

Ik bedoel dit beslist niet negatief, want ik vind dit heel begrijpelijke, menselijke zaken, waar in principe n'ets verkeers aan is. Je kunt je tenslotte ook afvragen waarom iemand bij een krant gaat werken als journalist, of verkiezingsonderzoek gaat doen...

Maar als je zo verknocht raakt aan je positie dat je niet meer bereid bent om tot een eigen standpuntname te komen, dan kun je er een groot vraagteken achter gaan zetten, en dat doe ik dan ook in de scheidsrechtswereld.

Ik wil geen kruistocht ondernemen, maar het centrale probleem is dat er geen openheid en openheid wordt gekweekt. Hoe meer je je gedeisd houdt hoe beter.

Buiten het veld is de betaalde scheidsrechter veel kwetsbaarder dan in het veld, hoewel het lijkt dat daar juist voor hem de grootste risico's liggen.

Je bent totaal afhankelijk van de commissieleden, er zijn geen beroepsmogelijkheden. Je kunt niet zoals in het normale dagelijkse leven naar de concurrent gaan, als je het er niet mee eens bent. Je enige alternatief is stoppen...

Begrijp me goed, ik zeg niet dat de scheidsrechtscmissie voortdurend fouten maakt, maar de structuur moedigt de discussie over belangrijke zaken niet aan.

De voorzitter van de commissie is door de clubs, door de FBO binnen het sectiebestuur gekozen. Binnen dat sectiebestuur heeft hij weliswaar de sector arbitrage in zijn portefeuille gekregen, maar hij blijft die lijn met de clubs duidelijk houden. Het gaat er om dat zij tevreden moeten zijn met zijn functies.

Dat merk je ook. In zijn positie kiezen wil hij ook de belangen

van de clubs niet uit het oog verliezen, en dat levert een interne tegenstelling op.

De voorzitter van de commissie en de commissie zelf zouden eigenlijk helemaal onafhankelijk van de KNVB moeten opereren, autonoom moeten zijn.

De tuchtspraak en de arbitrage moeten van de clubs zelf ontkoppeld worden.

Via CRM of het ministerie van justitie zou je een autonome stichting met overheidssubsidie in het leven kunnen roepen. Tenslotte stopt die overheid al heel veel subsidiegeld in dat betaalde voetbal, het zou dus niet zo vreemd zijn als diezelfde overheid ook invloed zou uitoefenen op belangrijke zaken als de normen op het voetbalveld.

Naar mijn gevoel worden reële problemen die zich op het veld voordoen nu niet structureel aangepakt, en dat gebeurt niet doordat de clubs een sterk regulerende factor zijn.

Neem het probleem van de noppen onder de schoenen, die ernstige verwondingen kunnen

genomen, dan is er opeens een crisissituatie. In de groep wordt zoiets niet doorgenomen, iedereen is dan ook verbolgen, maar uiteindelijk doet niemand zijn mond open vanwege die totale afhankelijkheid.

Dat geldt ook voor de onvrede over het aanstellingsbeleid, over algemene punten dat een Limburger niet meer in Limburg mag fluiten, dat je nu pas dinsdag te horen krijgt welke wedstrijd je in het weekeinde krijgt, of grensrechters al dan niet in koppels moeten blijven werken. Ik bestrijd de beslissingen van de commissie op al die punten n'et inhoudelijk, maar het verschijnsel dat de scheidsrechters die er in de wandelgangen over praten en kankeren er tegenover de commissie hun mond over houden, het gebrek aan communicatie, aan een echt gesprek over een breed scala van zaken, nogmaals dat is het centrale probleem.

Dat gesprek tussen commissie en scheidsrechters is hard nodig, want we zien een voortdurende normverschuiving, een

om op die manier consequent te zijn. In principe kun je een strafschoep geven bij elke corner waar een aanvallier tegen de grond wordt gelopen of wordt vastgehouden, maar dan denken ze wel dat je gek bent.

Als je heel anders gaat fluiten dan je collega's ontstaat er trouwens ook een soort rechtsongelijkheid. Het normstelsel in zijn geheel is fout, dat moet in zijn totaal worden veranderd, dat kun je niet alleen.

Laat ik opnieuw een voorbeeld geven. Neem dat incident tussen Huub Stevens en Pier Tol. Er werd toen geen geel of rood gegeven, hoewel Stevens op de TV voor ieder duidelijk zichtbaar tekeer ging. Een dag later wilde ik iemand een gele kaart geven voor een aanzienlijk minder zware overtreding en toen hoorde ik van alle kanten, heb je gisteren Stevens bezig gezien...

Je kunt als individu niet van de collectieve norm afwijken. Daarom zal er een centraal beleid moeten worden gevoerd om tot schoner voetbal te komen, geen marginaal gerommel.

Een laatste voorbeeld...

Ik zelf vind dat er al jaren een duidelijke uitspraak moet komen over wat je als scheidsrechter te doen staat als er een speler door het publiek wordt uitgeschakeld, bijvoorbeeld door het gooien van een bierblikje. Mijn eigen mening is dat je dan altijd de wedstrijd moet staken, en niet meer op het veld moet terugkeren. Later kan er dan een uitgebreid onderzoek komen. Er bestaat trouwens al een stuk juris prudentie over. Destijds is die Europacupwedstrijd tussen Borussia Mönchengladbach en AC Milan ook eerst gestaakt na zo'n incident, maar de scheidsrechter heeft later toch laten doorspelen.

Maar de UEFA heeft de wedstrijd uiteindelijk onge'dig verklaard en in zijn geheel laten overspelen. Ik ben benieuwd wat er nu gaat gebeuren na dat incident bij FC Den Bosch-Amersfoort. Daar werd ook 'n speler uitgeschakeld en is later doorspeld.

Systematisch over dit soort zaken praten gebeurt niet, daar bestaat weerstand tegen. Uiteindelijk zijn dit soort bezwaren voor mij zwaarder gaan wegen dan de positieve dingen.

Die tegenstellingen binnen het betaalde voetbal, de macht van de clubs, en dat terwijl het betaalde voetbal een voorbeeldfunctie heeft voor al die amateurs.

Made daarom ben ik er uit gestapt, al was het geen gemakkelijke beslissing...

Oprechtheid en openheid zoek in „het wereldje“

veroorzaken. Op een bepaald moment kwam er de opdracht om die zaak goed aan te pakken. Er werd afgesproken dat iedereen consequent zou controleren. In bepaalde gevallen leidde dat er toe dat je 22 paar voetbalschoenen moest afkeuren, omdat de noppen echt niet aan de eisen van veiligheid voldeden. Drie weken later werd er gezegd, dat is te drastisch. Er waren brieven en klachten van clubs binnengekomen. Vanuit de commissie kregen we toen weer het consigne, wacht maar weer even met die strenge controles, behalve als zich ernstige verwondingen voordoen, we bezinnen ons op een nieuwe maatregel.

Nou, die nieuwe maatregel is nooit gekomen, we hebben nooit meer iets gehoord.

Een ander voorbeeld... Opeens komt er een uitspraak van de commissie dat er strenger op sommige zaken gelet moet worden met als gevolg veel kaarten. Dat valt slecht bij de clubs en 4 weken later krijg je te horen dat je er geen haksenjacht van moet maken.

Of als er tijdens een bepaalde wedstrijd iets vervelends is gebeurd, zoals destijds bij NAC-Feyenoord, dan worden er plotseling een aantal maatregelen

normvervaging eigenlijk. Wat eerst onacceptabel was wordt nu wel getolereerd, zie je trouwens in onze hele maatschappij. Wat 20, 30 jaar geleden wel eens voorkwam is nu heel gewoon geworden. Het vasthouden van shirtjes, bij een corner de aanvallers in het strafschopgebied vastgrijpen zodat ze niet bij de bal kunnen komen, de manier waarop sl'dings worden gemaakt, het optreden tegen de scheidsrechter zelf.

De zaak verloedert onder je ogen.

Er wordt af en toe wel wat aan gedaan, er wordt wel eens wat geprobeerd, zoals destijds die actie tegen de tackle op de achillespees, of nu weer de poging de vliegende tackle aan te pakken, maar het blijft rommelen in de marge. Na een half jaar vervaagt zoiets weer.

Wat nodig is, is een beduidende, schoksgewijze verandering in het optreden van de scheidsrechter. Er zal veel consequenter moeten worden opgetreden tegen overtredingen waar nu amper voor wordt gefloten. Ik heb wat dat betreft daarnet al een aantal voorbeelden gegeven.

Het is nu als individuele scheidsrechter verschrikkelijk moeilijk

